

ALBINA

REVISTA SĂPTAMINALĂ A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Anul 59
Seria II-a Nr. 458
8 PAGINI - 15 BANI
Miercuri 3 oct. 1956

Citiți în pag. a 3-a :

Un nou sprijin dat
țărănimii muncitoare

(Pe marginea Statutului-model
al cooperativei
agricole de producție)

Tovarășul Vorosilov în vizită la gospodăria agricolă colectivă „Drumul lui Lenin” — pictură de KRAMMER BELA

Între 7 octombrie și 7 noiembrie, se desfășoară în țara noastră Luna Prieteniei Romino-Sovietice. Această sărbătoare a intrat de mult în tradiția poporului nostru. Ea prilejuiește de fiecare dată un bilanț al realizărilor obținute prin folosirea marelui ajutor și prin aplicarea bogatei experiențe pe care ne-o împărtășește marea Țară a Socialismului. În același timp, prin variatele sale manifestări, dar mai ales prin prezența în țară a delegațiilor poporului sovietic, ea oferă largi posibilități de cunoaștere mai apropiată, mai temeinică a realității sovietice.

Sărbătorind în acest an Luna Prieteniei, poporul nostru își exprimă admirația pentru mărețele succese realizate de poporul sovietic pe drumul construirii comunismului și al apărării păcii. Rapida dezvoltare a industriei, în primul rând a industriei grele, avântul cu care se înfăptuiește vastul program de dezvoltare continuă a agriculturii, cuceririle științifice și tehnice de răsunet mondial ale Uniunii Sovietice, îndeosebi în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice — toate acestea bucură poporul nostru, ca propriile lui succese.

Prietenia romino-sovietică este un bun de neprețuit al poporului nostru. Această mare prietenie are rădăcini adânci în istorie și a căpătat un nou conținut în condițiile regimului democrat-popular.

În cei 12 ani care au trecut de la eliberarea României, poporul sovietic ne-a ajutat să păstrăm și să în-

tărim independența și libertatea noastră națională și să facem dintr-o țară înapoiată și vlăguită, o țară nouă și înfloritoare. În țara noastră se dezvoltă puternic industria, în primul rând industria grea și acele ramuri pentru care există resurse proprii de materii prime, sporește producția agricolă, crește sectorul socialist agricol, se ridică necontenit nivelul de trai material și cultural al poporului.

Fiecare om al muncii din țara noastră știe că succesele mari pe care le-am realizat până acum, ritmul rapid în care se transformă țara se datoresc într-o măsură însemnată prieteniei și colaborării cu marea Uniune Sovietică, ajutorului sovietic, multilateral, precum și faptul că Uniunea Sovietică ne împărtășește înaintata sa știință și experiență în dezvoltarea economiei și culturii.

Mișcarea pentru folosirea experienței sovietice a căpătat în țara noastră un larg caracter de masă. Aproape 400.000 de muncitori și tehnicieni aplică cu succes în întrecerea socialistă metode sovietice pentru sporirea producției și productivității muncii. Sporește mereu numărul

lucrătorilor din agricultură care studiază și aplică în mod creator, cu bune rezultate, învățămintele științei și practicii sovietice.

Au avut remarcabile urmări, în toate domeniile de activitate, schimbările de delegații și vizite reciproce între țara noastră și Uniunea Sovietică. Cunoașterea reciprocă, întâlnirile personale între cetățenii români și cei sovietici au avut și au un rol însemnat în întărirea prieteniei romino-sovietice.

Organizațiile A.R.L.U.S. s-au pregătit intens în vederea Lunii Prieteniei din acest an.

În planurile lor, un loc de seamă îl ocupă popularizarea inițiativelor Uniunii Sovietice îndreptate spre continuarea bunei înțelegeri între state. În cadrul Lunii Prieteniei vor fi popularizate marile succese obținute de poporul sovietic în construcția comunismului, perspectivele deschise de cel de al VI-lea plan cincinal al U.R.S.S., marea operă de valorificare a pământurilor întelenite și virgine, succesele remarcabile obținute în U.R.S.S. în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Luna Prieteniei constituie în același timp un prilej de intensificare

a acțiunii de popularizare și extindere a experienței sovietice în toate domeniile de activitate.

Cu acest prilej, savanții de frunte din țară vor ține conferințe despre succesele Uniunii Sovietice în folosirea pașnică a energiei atomice, despre noile cuceriri de însemnătate mondială în diferitele domenii ale științei și tehnicii sovietice.

În institutelor științifice se vor ține cicluri de referate și comunicări, iar în întreprinderi, conferințe și simpozioane care vor înfățișa cu precădere aspecte din noile cuceriri ale științei și tehnicii sovietice care interesează locurile respective de muncă.

La sale se vor organiza manifestări pentru popularizarea experienței măștrilor recoltelor bogate din U.R.S.S.

Marile serbări ale prieteniei vor constitui o formă populară de exprimare a dragostei față de U.R.S.S.

Se vor organiza de asemenea acțiunile devenite tradiționale: „Săptămâna cărții sovietice”, „Festivalul filmului sovietic”, „Ziua Comsomolului”, seri literare, competiții sportive de masă și altele.

Cu prilejul Lunii Prieteniei, poporul nostru își exprimă nemărginita recunoștință față de poporul sovietic pentru marea ajutor internaționalist pe care ni-l acordă și îi urează noi succese pe drumul construirii comunismului și apărării păcii.

de
ION MORARU
secretar adjuncți al Consiliului
General A.R.L.U.S.

NU LĂSA PE MÂINE ce poți face azi!

O preocupare a întregului sat

Într-una din dimineți am poposit în comuna Hărău, raionul Ilia. Cum nu cunoșteam satul am fost nevoit să-i întreb pe cîțiva tineri înțelniți pe uliță încotro e căminul cultural. Și, cum aveam același drum, tinerii mi-au povestit un fapt interesant petrecut în timpul ridicării căminului lor cultural.

Începuse construcția căminului. După un timp materialele, mai ales cărămida, se terminaseră. Lucrările nu mai puteau fi continuate. Gospodarii satului nu se împăcau însă de fel cu această situație. Și îndată, la marginea satului s-a amenajat prin muncă voluntară o cărămidărie, care a alimentat în permanență șantierul. Tot prin muncă voluntară s-au transportat cărămizile, pietrișul și materialul lemnos. Tinerii, în special, au lucrat mai tot timpul alături de zidarii și dulgherii întreprinderii, și astfel căminul a fost terminat. Ceea ce dovedește că, atunci cînd asemenea construcții sînt o preocupare a întregului sat se pot înlătura orice fel de greutăți.

Și în comuna Plopi, raionul Hațeg, s-a început

construirea unui cămin cultural. Asta s-a întimplat în anul 1951. S-au făcut săpăturile, s-a terminat fundația, s-au ridicat zidurile. Construcția începea să prindă contururi. Nu după multă vreme de la acestea, clădirea a fost și acoperită. Apoi, lucrările au încetinit și s-au întrerupt. Cauzele sînt multe, însă în majoritate se datoresc întreprinderii raionale care execută construcția și sfatului popular care a „scăpat problema din mină”. De un an și jumătate nu se mai lucrează de loc la construcția căminului, deși mai sînt doar lucrări mici de executat. După cum se vede treaba, cei de aici s-au înecat ca țiganul la mal.

Meșterul Manole din Mihalt

Ați auzit de legenda meșterului Manole. Dacă aveți prilejul să treceți prin comuna Mihalt, raionul Alba, vă veți aduce desigur aminte de ea. Iată despre ce-i vorba. Construcția căminului cultural din Mihalt e aproape gata. În întregul sat s-au tencuit pereții, s-a turnat mozaicul și-au mai rămas de făcut doar mici lucrări. Tare mult s-au bucurat tovarășii de

la întreprinderea raională de construcții Alba Iulia cînd au văzut construcția aproape terminată. Dar iată că și-au adus aminte că n-au făcut instalațiile de iluminat și de filmat. Și atunci au început să dărime noaptea ceea ce clădiseră ziua. O „mică scăpare” spun unii dintre vinovații care caută o scăpare. Noi însă nu sîntem de loc de acord cu ei. Doar s-au irosit atîția bani, și materiale, și timp de prisos.

De la birou

Am avut prilejul să stau de vorbă și cu tovarășul Ion Opincaru, șeful secției culturale a sfatului popular regional Hunedoara. La început am avut impresia că tov. Opincaru e zgîrcit la vorbă. Îi puneam întrebările de citeva ori, doar-doar voi afla cite ceva despre construcțiile căminelor culturale din regiune. Am aflat însă foarte puține lucruri și... cam de demult petrecute. Mi-a spus că are chiar o evidență clară și mi-a pus-o la dispoziție s-o consult. Era o evidență bună, dar... de anul trecut.

Mergînd prin cîteva sate am găsit explicația „zgîrceniei” la vorbă a tovarășului Opincaru. „Documentarea” și-o alcătuiește din scurtele informări trimise de către directorii de cămine. Personal nu se duce decît în satele mai apropiate de Deva și anume în acele unde se poate ajunge cu trenul. Celelalte sate sînt uitate. Am găsit astfel și explicația faptului că în acest an doar 3 cămine culturale au fost terminate și că cele 70-80 cămine cite sînt începute în întreaga regiune de ani de zile se află tot în faza de început.

Oare asta nu seamănă ■ birocratie?

IVIDIU MARTON

Al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori

Echipa de teatru a căminului cultural din comuna Basarabi (Constanța) citește piesa „Noaptea albă”.

O scenă din timpul repetiției

Biblioteca personală e un lucru tot mai des întilnit în casele tîranilor muncitori. E și acesta un semn al setei de lumină care a cuprins lumea satelor. În fotografie: Ecaterina Racz, din comuna Măcău, regiunea Cluj, în fața bibliotecii pe care și-a alcătuit-o de puțină vreme.

Despre Merișani am auzit prima dată în trenul care mă ducea la Craiova. — Ținta călătoriei — dintr-o discuție între două femei simple, îmbrăcate în portul de la Argeș.

— Păi dacă aia nu fac și ailaltă iar nu fac, atunci de ce se mai cheamă învățători? — a zis una dintre ele.

— Păi da, a răspuns cealaltă.

— Dar de unde sînteți? mă virii în vorbă.

— De dincolo de Pitești. Din Merișani.

Astfel s-a făcut că m-am abătut din drum, înspre satul acesta pierdut între livezi de meri și pruni.

★

Mi-au venit în minte, stînd de vorbă cu unul și altul din sat despre învățătorii de acolo, chipurile atîtor dascăli pe care i-am întilnit în ultimii ani în drumurile mele, ca belferul Tuchilă din Brăhăsoaia, bun la povestit și inimos; ca apriga învățătoare și gospodină cum n-am mai pomenit alta, care trimisă în cătunul țigănesc Parcin din regiunea Stalin, nu s-a lăsat pînă n-a ridicat acolo o școală mîndră de piatră; ca mulți alți prieteni ai mei, învățători în sate, care au pus umărul să salte așezarea în care apostoleau.

Prin comparație, m-am gîndit și la atîția învățători cîți sînt în Merișani — de-ai zice că e prea mare numărul lor față de mărimea satului — și care, afară de cataloagele lor, nu vor să știe de nimic altceva. Sînt între aceștia directorul Petre Vintilă și soția sa, tot învățătoare, Gheorghie Prodan, Ion Băcan, Florica Ștefănescu și alții.

★

Niște acareturi împrejmuite de o mîndrețe de curte, care se prelungește în fund, pe deal, cu o livadă, vestesc încă de departe sediul gospodăriei colective din Merișani.

Am stat de vorbă cu președintele gos-

GÎNDIȚI-VĂ, dascăli din Merișani!

vorbit și despre oamenii din gospodărie și din sat. În cei trei ani de la înființarea gospodăriei a crescut și măcar o dată numărul membrilor săi nu e prea mare, ea stăpînește astăzi jumătate din pămîntul satului. N-am să uit niciodată calmul și priceperea cu care oamenii aceștia simpli gospodăreanu un mare avut obțesc, de a cărui administrare dau socoteală în fața colectivităților. Dar, ciudat, cu toate că gospodăria saltă în avuție an de an, numărul celor care i se alătură nu este pe potrivă a ceea ce ar putea să fie. De ce oare?

— Învățătorii din sat nu ne dau nici o mină de ajutor — îmi spune președintele. Nu l-am văzut măcar o dată pe unul dintre ei să intre în sediul nostru, să ne întrebe despre munca noastră. Nu l-am auzit pe nici unul vorbind la căminul cultural despre gospodărie, cri lămurind oamenii, ori îndemnîndu-i să vină alături de noi.

Alte fapte mi-au arătat că președintele avea dreptate. Stația de radioamplificare nu e folosită de învățători, gazeta satului nici atît căminul cultural și mai puțin. Oare dinșii nu trăiesc în satul acesta? Nu-i stîrnește înflorirea lui încetată și rapidă? Nici pilda alîtor luminători ai satului care duc cu cinste acest nume?

Gîndiți-vă dascăli din Merișani la toate acestea și feriți-vă să rămîneți în urma obștei! Că oamenii vă judecă așa cum vă judecau femeile din tren, și socotitorul, și președintele, și toți colectivității.

FLORIN PETRESCU

AGRONOMUL MARIA IACOB

— Ce-i cu asta? întrebă Sofia cînd îl văzu pe bătrînul ei Martin intrînd în casă cu o broșură în mînă.

— Am luat-o de la colțul roșu — mormăi incurcat bătrînul.

— Dar ce ți-a venit? Tot tinerica aia o fi la mijloc.

Martin nu răspunse. Se apucă de citit. Sofia își făcea de lucru prin casă și din cînd în cînd trăgea cu coada ochiului spre Martin. „Auzi, la vîrsta lui i-a venit cheful să citească. Are 70 de ani și nici n-ai simte”. Tot învîrtindu-se pe lingă Martin, Sofia prinse titlul broșurii: „Îngrășarea pămîntului”. Acum îi era clar că toată vina o poartă „tinerica aia”.

„Tinerica”, pe numele ei Maria Iacob, este o fată măruntă, dar voinică. Vocea îi e domoală însă sfaturile pe care le dă ca tehnician agricol în comuna Șelimbăr-Sibiu, sînt înțelepte. Astă iarnă umblînd să înscrie oamenii la cercul agrotehnic a ajuns și la Martin Roth pe care-l știa om harnic, dornic de noutăți, însă cam morocănos din fire.

Poate unii cititori, căutători de conflict cu orice preț ar dori să afle că Martin s-a împotrivit și nici n-a vrut

să audă de agrotehnică. Adevărul este însă altul. Martin a mers la cursurile cercului agrotehnic, însă nici nu visa ce avea să se întîmple mai apoi.

Asculta liniștit lecțiile predate de inginerul Bunescu, de învățătorul Dobre sau de tehniciana Maria Iacob. Cînd se făcea întuneric în sală și se proiectau diferite diafilme, în mintea lui Martin Roth își făceau culcuș trainic exemplele auzite mai înainte, în timpul lecțiilor. „E drept că anul trecut, „individualii” au căpătat de pe un hectar 1.000 kg. de griu, iar colectiva peste 1.600 kg.. Vecina Maria Bordon s-a ajuns; e sefă de echipă, dată drept pildă. Și asta pentru ce? Pentru că muncește, ciștigă și trăiește bine...”

Cînd a plecat spre casă, l-a ajuns din urmă Maria Iacob.

— Ce zici de filmul de astă seară? — începu ea vorba. (Se referea la diafilmul „Executarea arăturilor cu tractorul”).

— Mde, e mai bine, spuse Roth prsimînd încotro bate agronomul.

Și, într-adevăr, Maria începu să vorbească despre colectivă și îl invită pentru a doua zi la „Casa laborator” a gospodăriei. Martin nu așteptă să fie pofțit de două ori și se duse. Văzu acolo solul gospodăriei în miniatură împărțit după compoziția chimică,

reprezentarea grafică a produselor obținute de colectivă în anii cincinalului, borcane cu îngrășăminte chimice... Pe Roth îl interesau toate cite vedea și punea întrebări. Cînd îl conduse spre poartă, agronomul îl întrebă: „Dumneata vii în gospodărie?”

Roth tresări ușor. Același lucru se întrebă și el: „Ce mai așteaptă?” Îi era limpede că acolo e mai bine, agronomul i-a deschis ochii, totuși răspunse: „Să mai vedem...”

La sfîrșitul lui martie a venit la sediu și i-a spus Mariei Iacob, care era acolo, că s-a hotărît: face cerere.

În acel timp, agronomul era preocupat de recrutarea oamenilor care să lucreze pe lotul experimental al colectivei. L-a ales și pe Martin Roth. Cercul agrotehnic i-a arătat calea spre marea gospodărie, munca pe lotul experimental îl va face să lupte cu hărnicie pentru întărirea familiei în care a intrat. Cam în acea vreme l-a văzut bătrîna Sofia pe Martin al ei citînd. Cînd a terminat lectura l-a auzit spunînd: „Cit mergi înainte în viață, înveți tot mai mult.”

Și ea care credea că omul ei, acum la 70 de ani, știa destule. Dar iată că bătrînul învață încă, și vina pentru asta o poartă musai tot „tinerica aia”.

A. CROITORU

Are dreptate tovarășul Ciobanu?

L-am cunoscut pe președintele gospodăriei agricole colective din Mozăceni — G. Ciobanu: un om înalt, subțire. Fața-i aspră este brazdată de cute. Unii spun că trecutul și-ar fi lăsat amprenta. Alții susțin că grijile prezente — nu-i doară ușor să conduci cea mai mare gospodărie colectivă din regiunea Pitești — îi pricinuesc necazuri. Înclinăm să le credem pe amândouă. Toamna-1, toamnă: culesul porumbului, arături, însămînțări. Griji. Și, nu-l un hectar sau două. Sînt peste 1.200.

Gheorghe Ciobanu, este, fără îndoială, un om cu multe prepări. „Necazuri” îi fac și oamii din afară, nu numai colectivității. Ce te faci cu pirdalnicii de tractoriști de la S.M.T.-Teiu. Sînt cu toții în jur a 20. Trei brigăzi strinse ca un ghem în curtea gospodăriei. Sînt neastîmpărați băieții. Fîresc. Tineri, dornici de muncă. Și campania nu mai începe. Dar, cum să dea el semnalul cînd toamna încă nu-și arată rodnicia? După părerea sa rodnice înseamnă și ploaie. Nu ploaie. Și, el susține morții că este nevoie de ploaie. Altfel basta cu arăturile și însămînțările. Iată de ce, ziua, cit îi de lungă, cu mina streșină la ochi, privește în zare. Către munte. Nori? Nici vorbă!

Are multe calități președintel; printre ele se numără și faptul că este un om inventiv. Da, inventiv lăta un exemplu: „Spiritele” trebuie potolite. Și, figura metodă — cunoscută de el — este doar convingerea oamenilor că ploaia trebuie așteptată. A găsit și un „aliat” în persoana inginerului agronom Constantin Ionescu, inginerul colectivei. Aliat? Da. Dar cum? Acestuia îi place mai mult să stea în birou — la sfat, la sediul colectivei, la cooperativă, sau oriunde, aiurea, în afară de cîmp. Expresia plastică „conducerea muncilor agricole din brou” i se potrivește de minune. Dar nu-l deranjează nimeni. Nici chiar S.M.T.-Teiu al cărui salariat este. Așadar, este un „aliat” de nădejde pentru președinte, care pentru a convinge oamenii are nevoie de o experiență practică, în teren, pe care inginerul nu-l dorește. Așa se face că într-una din zilele trecute tractorul condus de Ioan Mănescu a părăsit curtea gospodăriei îndreptîndu-se către porumbiștea de la marginea satului. După el citiva tractoriști și mai numeroși colectiviști.

— Să tragi brazdă adîncă.

Mănescule, așa cum imi place mie Știt tu...

Intr-adevăr. Tractoristul Ioan Mănescu a reglat plugul și a pornit în prima brazdă. K.D.-ul trăgea din greu brazde în pămînt tare. Din adînc, la suprafață, ieșeau bolovani mari, cît roata carului.

— Priviți oameni buni. Putem să însămînțăm griul în bolovăniștea asta? Mai facem noi griu? Nu. Trebuie să așteptăm, să așteptăm ploaia.

Și, ochii rugători ai președintelui s-au îndreptat din nou către cer, scrutînd zarea. Nori? Nici urmă. Unii oameni — mai slabi și mai încrezători — au înclinat spre dreptatea președintelui...

Noi nu înclinăm să acordăm dreptate președintelui gospodăriei agricole colective din Mozăceni. Găsim că yină are și S.M.T.-Teiu. Mecanizatorii nu au reușit să dovedească practic colectivității că intr-adevăr există posibilitatea de a ara și însămînța cu toate condițiile grele de lucru, ei nu au putut spulbera intenția președintelui gospodăriei colective de a aștepta ploaia, pentru ca apoi să poată lucra la arat și însămînțat cu atelajele proprii, realizînd prin aceasta o economie bănească rău înțeleasă, care aduce prejudicii însăși gospodăriei colective.

Dar, există într-adevăr posibilitatea ca în raza de activitate a S.M.T.-Teiu, în condițiile toamnei secetoase, să se lucreze din plin la arat și însămînțat cu ajutorul mijloacelor mecanizate? Se poate dovedi că președintele gospodăriei colective din Mozăceni — G. Ciobanu, — nu are dreptate atunci cînd așteaptă ploaia pentru a declanșa campania muncilor de toamnă, că pentru însămînțări de toamnă nu este nevoie de o arătură adîncă de 25 cm — așa cum a încercat să facă el în „experiența” sa? Practica dovedește acest lucru. Iată: deunăzi, împreună cu inginerul agronom-șef de la S.M.T.-Teiu — Constantin Șarpe — am făcut o experiență, chiar alături de „demonstrația” președintelui. Tractoristul Nicolae Trandafir a reglat plugul astfel ca brazda să aibă o adîncime de 16 cm. Arătura a fost de bună calitate. Unii bolovani mici, ieșiți de sub brazdă, sînt sparți de grapa remorcă imediat după plug.

Arătura la 16 cm adîncime era perfect valabilă pentru în-

sămînțarea griului (la o adîncime de 5—7 cm.), după care terenul urma a fi din nou grăpat sau tăvălugit.

Cel mai grăitor exemplu îl oferă întovărășirea agricolă „Munca” din aceeași comună. Această întovărășire a luat ființă acum, în toamnă. Cele 30 de familii, dornice de a obține recolte bogate, au ascultat îndemnul tehnicienilor agronomi și au început — cu toate condițiile grele — să pregătească solul pentru însămînțări. În perimetrul întovărășirii, tractoriștii din brigada a 5-a, condusă de Lică Vasile, lucrează din plin. Și trebuie spus că rezultatele nu sînt de loc rele. Solul pregătit prezintă aspectul unui bun pat germinativ. Ploaia așteptată cu atîta ardoare de președintele gospodăriei agricole colective din Mozăceni va fi mult mai folositoare întovărășiiilor. Griul pus de pe acum în pămînt va avea condiții să încolțească mai timpuriu, să înceapă să înfrățască, iar în iarnă să intre viguros, puternic.

Iată, deci, tovarășe președinte, că nu ai adoptat atitudinea cea mai nimerită față de însămînțările de toamnă. Este ceea ce proverbul românesc spune: „Ne ieftinim la mălai, și ne scumpim la țărișe”. Așa și cu dumneata: te scumpești la arătură, pierzînd la viitoarea recoltă.

CINCINAT SIRBU

„Cinerîde la urmă...”

Harnic și gospodar om e Vasile Dănilă din satul Sătăgeni, comuna Grozești-Muși. De cum mijeste de ziua și pînă în cumpăna nopții nu stă locului. Dacă nu-i pe ogor, apoi trebăluiește prin ogradă, și dacă nu-i în ogradă, atunci e la cîmp, că mereu are de făcut cite ceva. Dar omul n-a trudit în zadar. Lanul l-a răsplătit din plin: de pe cei 50 ari, însămînțat cu griu Vasile Dănilă a recoltat 1.112 kg. Dar a și muncit! Mai întii a triorat griul de sămînță, apoi l-a tratat iar la însămînțat, a ieșit primul pe ogor. În primăvară a trecut cu grapa peste pămîntul acoperit cu scoarță, a plivit griul de trei ori, de nu găseai apoi fir de buruiiană prin lan, iar cînd a văzut că bobul a dat în pîrgă, a secerat și a treierat.

Nu s-ar putea spune însă că și Nicolae Telechi, vecinul lui Vasile Dănilă, este bucuros de recolta lui. Dar cine-i de vină c-a obținut doar vreo 500 kg. de

boabe de pe 50 de ari? De bună seamă, tot el, că s-a mulțumit să pună sămînța în pămînt și cu asta, basta! Pînă la recoltare nu a mai dat pe la ogor. Geaba îl îndemna Vasile Dănilă să pti-vească griul care gema de pălămidă.

Rezultatul se vede. În vreme ce Vasile Dănilă a recoltat 2.224 kg. de griu la hectar, el, Telechi, n-a scos decît vreo 900.

CHIRILA AXINTE

„O să mă întîlniți și la expoziție”

N-am întîlnit într-una din zilele trecute cu badea Ion Ilie despre care aflaserăm că-i unul dintre buni gospodari din satul Ghinda, raionul Bistrița Toamai terminase de treierat și se îndrepta cu carul plin cu saci spre casă. „Mulțumit bade Ilie? îl întrebăram. „No chiar foarte” — răspunse el. — „Doară 3.300 kg. de griu la hectar nu-i șagă!”

Apoi începu pe-ndelete să ne destăinuie „secretul”. Încă din toamnă a făcut arătură adîncă, la 23-24 cm, chiar pe locul trifoiștei, care se știe, imbogățește pămîntul mai ales în azot. După aceea a însămînțat cu mașina griu ales, triorat și tratat.

„O să mă întîlniți și la expoziție, doar sînt înscris la concursul agricol pe regiune”, ne-a spus el la sfîrșit, rîzînd bucuros. ION TOMA și LUCIA GIUGLEA

Colectivității din comuna Maglavit, regiunea Craiova, au lucrat cu multă hărnicie pămîntul. De aceea au reușit să culeagă recolte bogate la toate culturile.

UN NOU SPRIJIN dat țărănimii muncitoare

Despre cooperativa agricolă de producție cu rentă, la noi s-a vorbit pentru prima dată, pe la sfîrșitul lunii iulie a. c., atunci cînd ziarele au făcut cunoscută noua Rezoluție a C.C. al P.M.R.

De la data publicării Rezoluției partidului și pînă azi a trecut un timp oarecum scurt și totuși, în citeva sate au și luat de acum ființă cooperative agricole de producție cu rentă. Prin elaborarea Statutului-model al cooperativei agricole de producție, partidul a venit din nou în ajutorul țărănimii, arătîndu-i modalitatea de a se organiza într-o formă de cooperare accesibilă și avantajoasă.

În cele ce urmează ne vom opri numai asupra citorva din cele mai importante prevederi ale statutului-model, — document care va deveni lege obligatorie pentru cooperatori după ce adunarea generală a cooperativei îl adoptă.

Așa după cum prevede Capitolul II din statutul-model, săteanul ce intră în această formă de cooperatie este obligat să-și aducă întreaga suprafață de teren pe care o are el și membrii familiei sale. Această prevedere este valabilă și pentru pămîntul primit prin moștenire donație sau pe altă cale, după data intrării în cooperativă. În folosință personală îi rămîne cooperativului terenul ocupat de casă, locuința și celelalte construcții gospodărești, curtea, precum și o suprafață de 20—30 ari, lot de

teren cultivabil pentru grădină sau livadă etc.

Membrii cooperatori nu-și pierd însă dreptul de proprietate individuală asupra pămîntului adus în cooperativă.

Nu aceeași situație este cu inventarul viu și mort. Vitele de muncă, plugul și boroana, sau celelalte unelte agricole principale, scutele atelierelor de timplărie, fierărie sau rotărie etc., sînt aduse și ele în cooperativă, dar trecute în patrimoniul cooperativei, adică devin proprietate comună. În schimb, cooperativa plătește membrilor săi inventarul viu sau mort adus.

Important în ce privește condițiile de înscriere este și contribuția obligatorie bănească stabilită de adunarea generală pentru fiecare hectar de pămînt adus în cooperativă. După cum se prevede în statutul-model această contribuție nu trebuie să fie mai mică de 300 lei și nici să depășească suma de 1000 lei la hectar. Contribuția obligatorie necesară pentru formarea averei obștești, se scade cooperativului din suma de bani pe care el urmează s-o primească pentru inventarul viu sau mort adus.

În cooperativele agricole de producție veniturile în natură și în

Pe marginea Statutului-model al cooperativei agricole de producție

bani se impart atit după zilele-muncă efectuate, cit și după suprafața, calitatea și modul de folosință a pămîntului adus în

cooperativă. Cit privește veniturile corespunzătoare suprafețelor de teren date în folosință cooperativei de către stat, ele vor fi împărțite numai pe baza zilelor-muncă.

Iată, bunăoară, cum au fost concretizate aceste principii la cooperativa agricolă de producție „Cimpia Dunării” din satul Cirna, regiunea Craiova:

Comisia de inventariere aleasă de adunarea generală, a stabilit o dată cu evaluarea bunurilor aduse și categoriile din care fac parte terenurile aduse de cooperativă după gradul de fertilitate și modul de folosință. Au fost stabilite în total 4 categorii de terenuri, iar pentru fiecare categorie în parte adunarea generală a stabilit un număr de zile muncă drept rentă (de exemplu: pentru un 1 hectar de categoria I, de fertilitate 15 zile-muncă, iar pentru 1 hectar de categoria 4-a, 6 zile-muncă).

Și acum să vedem ce rentă se cuvine să primească de pildă cooperativul Toma R. Marin. El care a adus 3

hectare teren (din care 1 hectar de categoria I-a de fertilitate, 1,37 hectare de categoria II-a, 0,38 hectare, de categoria 3-a și 0,25 hectare de

categoria 4-a): pentru 1 ha. cat. 1 = 15 zile-muncă pentru 1,37 ha cat. 2 = 16,44 zile-muncă pentru 0,38 ha cat. 3 = 3,42 zile-muncă pentru 0,25 ha cat. 4 = 1,5 zile-muncă

Total 36,36 zile-muncă

Să presupunem că din producția de porumb rămasă pentru împărțire, 8.750 reprezintă procentul de 25 la sută, iar zilele-muncă totale acordate pentru rentă, în total pe cooperativă 1200. Asta înseamnă că pentru o zi-muncă drept rentă ar reveni circa 7 kg. de porumb. În cazul acesta cooperativul nostru Toma R. Marin va primi drept rentă pentru cele 3 hectare, 254,52 kg. numai porumb.

Statutul-model nu îngăduie însă lenevia și gîndul de a trăi pe seama altuia. Cooperatorii care n-au făcut — fiecare membru în parte capabil de muncă — într-un an de zile minimum 80—120 de zile-muncă, prevăzut în statutul-model, își pierd dreptul la plată după pămînt, adică dreptul la rentă. Bineînțeles că acei cooperatori care n-au putut face minimum de zile-muncă din cauze independente de vrerea lor nu sînt supuși acestor măsuri.

E. CHELBAȘU

Viața oamenilor din Ciukotka, aflată departe, în nordul înghețat, a atras întotdeauna atenția scriitorilor și a pictorilor. În ce mă privește, de multă vreme voiam să vizitez acele meleaguri, să văd viața și obiceiurile oamenilor. Și iată că, într-o bună zi, am pornit spre nordul îndepărtat.

Am vizitat Anadir, Uelen, micul golf Lavrentie, numeroase colhozuri. Am studiat viața și munca vânătorilor, a crescătorilor de reni, a tinerei generații de intelectuali. Zi de zi albumul meu se completa cu noi schițe și desene. Viața oamenilor de aici nu are nimic care s-o deosebească fundamental de viața oamenilor din alte regiuni ale Uniunii Sovietice. Așa, de pildă, după orele de curs, elevii, printre care se află și mulți desenați talentați, lucrează la alcătuirea gazetei de perete. Faptul însă, capătă o deosebită însemnătate atunci când află că în fața ta se află copii de păstori veniți aici, în Uelen, din tundră, pentru a urma învățământul mediu, și când te gîndești că buciții și străbucii lor nu numai că nu știau carte, dar habar n-aveau că pe lumea asta există alfabetul.

Pentru copiii din Ciukotka s-au făcut multe: s-au construit internate moderne utilate, pedagogi calificați se ocupă de educația lor, medici cu experiență le îngrijesc sănătatea. Terminind școala medie, unii dintre acești elevi vor urma învățământul superior, vor ajunge medici, pedagogi, zootehnicieni, alții se vor înapoia în tundră și vor lucra în colhozurile crescătorilor de reni, ori în artelurile vânătoresii.

Astăzi, printre păstori, de pildă, rar întâlnești un neștiutor de carte și faptul acesta nu reprezintă nimic neobișnuit. Primind ziarul „Ciukotka sovietică” păstorii îl citesc de la prima la ultima pagină. Când te gîndești însă că ziarul este pus la dispoziția crescătorilor de reni care se află la o distanță de sute de kilometri de punctele populate, când ascuți discuțiile dintre acești oameni și vezi cu cât interes comentează ei știrile, nu numai din

În patria lui HUHUTAN

Reportaj și desene de pictorul V. Romanov

colhozurile și satele Ciukotkai, ci și din Bolșacia Zemlia, faptul îți apare deosebit de semnificativ...

Hai să luăm la nimerală una din schițele mele. Satul Naukan. E situat sus, pe malul mării, înconjurat de stînci de o formă ciudată. În colhozul „Drumul lui Lenin” a sosit un film nou. Pescarii întorși din larg au ajuns chiar la începutul spectacolului. Se întorseseră aducînd „trofee” însemnate. Toți erau veseli, puși pe glumă. După terminarea filmului, un tînăr se așeză pe treptele care duc în sala de spectacol, luă în mînă chitara și începu să cînte. Și ce credeți? Nici cîntecul, nici dansul nu aveau în ele nimic din pitorescul regiunii. Nu, Tinerii dansau un vals!

Tot aci, la Naukan, l-am cunos-

cut pe tovarășul Huhutan, maestrul sculpturii în os. Ani la rînd, Huhutan a fost vîntător de balene. O dată, la o vîntătoare, în urma unui accident, Huhutan a rămas fără un picior. Altădată, în vremurile vechi, după o asemenea nenorocire, familia lui ar fi fost condamnată la foamete. Acuma însă, colhozul l-a ajutat.

Și înainte vreme, în orele libere, Huhutan se îndeletnicea cu sculptura în os. Din clipa însă în care vîntătoria nu mai era o meserie pentru el, Huhutan nu s-a mai ocupat decît de sculptură. În mîinile lui îndemnatice o bucată de os de morskă se transformă într-o operă de artă. Huhutan nu creează numai figuri de oameni și animale, ci și lucrări de compoziție. El cunoaște bine natura Ciukotkai, pe care o redă în sculpturile sale.

În faptul că Huhutan a ajuns un mare artist nu e nimic deosebit. Tendința de a crea opere de artă devine o necesitate naturală a fiecărui popor — mare ori mic, — atunci cînd el își dă seama că este stăpînul soartei sale.

SPROVEDANIA

de AUREL RĂU

Orașul este vatra mea de-acum
De sat eu totuși n-am să mă dezh
Îl port în mine-nîreg; cu el în
Mă duc spre-al viitorului hotar.

Întotdeauna-s gata să le scri
Și ceasuri lungi aș sta uitat în c
Lîng-un zăvoi cu-arial treziți de
Pe care-n seara de sfîrșit de v
O cicivară-și trece bunul cînt...

Cu toate-acestea dușm
Poemele ori sciăcetele mici
În care doarme liniștea rurală
Și roză-nfloritură de amnici.

Dețest idila care-ascunde noaptea
Și nedreptatea satelor de ani;
Iar dinaintea nollor tractoare
Ce vin cu zvon crescînd, ca noi

Subt para aurorei viorle
Mă-nclină cu-n gest cîit vîile-
Carp
Feresc din cale și cu mîna-
Le-arăt pămîntul țării: Naintea

Și cred în procreia care spune
Că la un semn al omului curînd
De sub căciulile de stuf, pe-nînd
Orașe mari vor izbucni în vînt.

Sînt fericiți că vin pe-această
Cînd primele lumini se desluș
În Bărăgan mă simt la mine-a
Ardealul e castelul meu reges

Mi-s dragi țărani-așa cum
Cu portul lor, cu mîndrul vorbe
În gîndurile mele-n orice seara
Trudiți și mari se-ntorc de pe

Dar mai ales mi-i drag ce va
Și ce să poți reda e-atît de gr
S-apropu mai curînd această
Se pare că pe lume-i rostul

Că n-oi trăi pe-atunci, rău n-o
Scurtimea vieții tot n-o dovedești!
Doar vîntul va goi la fel prin țară
Nemărginind țărilele înfrățite...

Orașul este vatra mea de-acum
Dar aici de sat eu n-am să mă
Cu ochii beți de steaua dimir
Îl duc spre-al viitorului hotar.

FILE DE CALENDAR

LU-SIN

Zilele acestea s-au împlinit 75 de ani de la nașterea marelui scriitor Lu-sin căruia i se spune de drept cu-vînt „Gorki al literaturii chineze”.

Pînă la vîrsta de 17 ani, Lu-sin a trăit în Saoșin, vechi oraș feudal, a cărui viață searbădă și mărginită, avea s-o descrie mai tîrziu în multe din schițele și nuvelele sale? Urmînd numeroase cursuri și școli în China și în Japonia, Lu-sin încearcă mai multe meserii în viață, dar plină la urmă se hotărăște să lupte din toate pterile, cu arma cuvîntului, pe frontul literaturii. Lu-sin este unul dintre cei dintîi chinezi care iau cunoștință de scrierile lui Marx și Engels.

În anul 1918, Lu-sin scrie nuvela „Jurnalul unui nebun”, iar cu 5 ani mai tîrziu un volum de nuvele cu titlul „Chemare la armă”. Data apariției acestui volum marchează în istoria literaturii chineze contemporane nașterea realismului. Lu-sin publică rînd pe rînd culegeri de nuvele și povestiri, volume întregi de studii și eseuri, poeme în proză și diferite traduceri din Pușkin, Gogol, Șolohov, Ibsen, Balzac. Tot Lu-sin traduce în limba chineză, pentru prima oară, cele dintîi pagini de literatură românească din M. Sadoveanu.

Lu-sin moare de tuberculoză la Șanhai, în 1936, în deplină maturitate a creației sale.

Cel șase ani de cînd m-am mutat de la țară la oraș au trecut ca o clipă. În timpul asta s-au petrecut destule evenimente de seamă, evenimente numite îndeobște afaceri de stat și al căror martor s-a întîmplat să fiu, dar nici unul din ele n-a lăsat urme prea adînci în inima mea. Și cînd mă gîndesc totuși la această infimă influență pe care au avut-o asupra mea, nu găsesc decît o înrăutățire a stării mele sufletești, destul de proaste de altfel, și-mi dau seama că m-au făcut să-i privesc pe oameni cu un dispreț crescînd.

Și totuși a existat o întîmplare mărunță, plină de însemnătate pentru mine, care m-a smuls din sumbra mea stare sufletească. N-o pot uita nici azi.

Era în iarna anului 1917. Treburi urgente mă sileau să plec de acasă, încă de cu noaptea. Bătea un vînt rece. Străzile erau la ora aceea aproape pustii, încît cu mare greutate am izbutit să găsesc o rișcă!

I-am poruncit omului să mă ducă spre Poarta Sudică. De la un timp, vîntul s-a mai domolit și praful s-a împrăștiat: în fața mea se întîndea panglica albă și curată a drumului. Culi-ul a lerga acum mai repede. Nu ajunsesem încă la Poarta de Sud cînd deodată cineva îi tăie calea și se întinse încet la picioarele lui.

Era o femeie cu fire albe în

păr, cu haine vechi și zdrențuite. Apăruse pe neașteptate în marginea drumului și se repezise în fața trăsorii. Culi-ul dăduse s-o ocolească, dar vîntul răscolii scurta vîtuță, neîncheiată a femeii și una din poale se agăță de o hulubă. Din fericire culi-ul apucase din timp să-și încetinească fuga și femeia nu nimerise sub roți.

Stătea acum întinsă pe pămînt. Rișca se oprise. Mi se părea că femeia nu putea să se fi rănit grav: pe drum nu erau

INTIMPLARE MĂRUNȚĂ

Povestire de Lu-sin

alți martori ai accidentului și eram foarte supărat că omul meu se amestecă într-o treabă care nu-l privea, complicîndu-și existența și reținîndu-mă din drum.

— Nu-i nimic grav. Mîna înaintea ta spusei eu.

Culi-ul nu mă luă însă în seamă — sau poate că nici nu mă auzise. Lăsîndu-și rișca, se apropie de femeie și o ridică.

— Ce-i cu tine?
— M-am lovit foarte rău.

„Cum? N-am văzut ce încel a căzut? mi-am zis eu. Cum a putut să se lovească rău? Fără îndoială, se prefăcea. Urit, urît din partea ei. Și culi își bagă rasul unde nu-i fierbe oala și-și

caută singur beleaua. Descurcă-se singur.”

Auzînd răspunsul femeii, culi-ul nu mai stătu pe gînduri și o porni încet cu ea, țînînd-o tot atît de grijuliu de braț. Foarte mirat mă uitai în direcția spre care se îndreptau și văzui o secție de poliție.

Agenții de poliție nu leșiseră încă pe străzi, așa că omul meu intră cu femeia pe poartă.

Mă simții deodată cuprins de o senzație ciudată: mi se părea că silueta culi-ului, dincolo de

Cu un gest mașinal în mîna în buzunar, scose pumn de mărunțiș și-l împoliștului:

— Dați-i, vă rog, omul Vîntul se domolise, dar mul era tot atît de pustiu blam frămîntîndu-mă, d feream să mă gîndesc la Căutam să alung gîndul întimplate. Ce rost a avut nîl acela de mărunțiș? vrut poate să-l răsplătesc? mi-a dat însă dreptul să faștele acestui culi? N team să răspund la aceas trebare.

Amîntirea acestor întîn trăiește și azi în mine; e chinuloare și-mi spune că trebuie să fim mai aspi de noi înșine.

Am uitat toate ochimî politice, toate războaiele au avut loc în acești cîiva la fel ca și cuvintele din e coplării mele: „El a spus: surile sună” dar această tîmplare mărunță stăruie în fața ochilor mei, făcînd să-mi île rușine, îndemnînd să fiu mai bun. Ea mă îmbr tează și-mi întărește sper le.

1). Trăsura usoră la care se înhamă, cal, un om.

2). Cartea versurilor din cărțile antice ale canon confucian, întocmită aproximativ în veacul al VI-lea în de era noastră. În China școlarii de 6-7 ani trebuiau învețe pe de rost un text cîruși înțeles nu-l puteau cepe.

Mă dădai jos din trăsura. Poliștistul se apropie de mine și-mi spuse:
— Luați o altă rișcă. Asta nu merge mai departe.

Limite

Vasile Boerescu, mijlocuș și de cîțva timp întovărășit, are în acest Bărăgan, adesea foarte darnic, uneori zgîrcit însă, 8 hectare de pămînt. Om cu pricepere și hărnicie la treburile cîmpului, își cultivă pămîntul cu felurite cereale și plante. Anul acesta a avut 3 hectare cu grîu, 3 cu porumb, 50 de ari cu bumbac, 15 ari cu tutun, încă ceva cu floarea-soarelui, o sfoară de grădină cu legume și o bucată de vie. Aici e grosul averii lui. Dar, spre a-l putea pricepe cît mai bine, trebuie înșiruit totul. Un soi de Ilie Moromete al vremurilor de azi, Vasile Boerescu trece în socotelile sale și casa frumoasă cu 4 odăi pe care o are, și grajdul, și șopronul, și calul cu căruța, și cele vreo 50 de păsări, ba cred că și radioul și lumina electrică. Limitele acestei proprietăți îi determină în bună măsură limitele mentalității lui actuale. Aceasta fiindu-i averea, e bine să știm acum și familia. Maria, care „vorbește cam mult” după părerea lui Vasile, îi e nevastă. Valerica, „fată de măritat”, tot după părerea lui și de astă-dată și a flăcăilor, îi e fiică. Nu-l rău de știut că omul mai are un frate, Alexandru, colectivist, care și-a ridicat casa, și că are și o soră, colectivistă și ea.

Aflînd acestea și știind că în comună e o gospodărie colectivă destul de veche și de puternică, m-am întrebă cum se face că Vasile Boerescu nu s-a înscris și el în colectivă. Tot căutînd dezlăgarea acestei întrebări, m-am lovit de limitele amintite mai sus.

— Uite ce-i, mi-a spus Vasile după ce vreo cîteva ceasuri mă fierseese cu răspunsuri lăturălnice. La întovărășire, îmi lucrez pămîntul cu tractoarele. E un avantaj. La atacarea asta nu pierd nimic, ci dimpotrivă cîștig. Pămîntul e mai bine lucrat și rămîne tot al meu. Tot eu îi sînt stăpîn.

Scump la vorbă, n-a continuat, dar spusese deajuns ca să înțeleg că prima și esențială lui limită este simțul de proprietate încă nedezrădăcinat. Nedezrădăcinat, dar clătînat mult, cum am înțeles ceva mai tîrziu. Comparat cu Ion Glanetașu din romanul lui Liviu Rebreanu, Vasile Boerescu a pierdut mult din simțul aceluia de proprietate. Faptul că ațiți și ațiți colectivisti se simt bine și fără să fie stăpîni pe o anume bucată de pămînt, l-a ulmit mai întii, l-a frămîntat apoi îndelung și l-a răscolit pînă-n adîncuri.

Valerica are 19 ani, e înălțuță și ochii ei au plăcut flăcăilor nu doar de-acum. De la 16 ani îi tot vin pețitori, dar ea și azi tot nemăritată e. Cauza nu stă, cum s-ar putea crede, într-un dezacord sentimental, ci într-un foarte practic calcul al lui Vasile. Vara, el pleacă la cîmp dis-de-diminează și o ia cu el pe nevastă-sa Maria, ca să aibă mai mult spor. Se înapoiază amîndoi pe seară, liniștiți de foame și trudiți. Acasă însă, îi întâmpină bătătura măturată, masa pregătită, casa ca un pahar, patul curat. Dacă ar fi măritat-o pe Valerica, toate aceste treburi ar fi trebuit să le facă Maria, ceea ce însemna că el, Vasile, ar fi pierdut prețiosul ajutor al nevestii sale la cîmp. Deci, nu a măritat-o.

În temeiul aceleiași judecăți, viața el a mai fost frînată o dată pînă acum. În urmă cu cîțiva ani, Valerica, luîndu-se după cîteva fete din comună, a venit la București și a intrat ca muncitoare la „Electroaparataj”. De la Șoldanu la București e mică distanță. Pleca dimineața cu trenul și venea după amiază îndărăt. Lui Vasile îi convenea: Valerica îi aducea și bani și avea vreme să facă și gospodăria casei. La o vreme însă, cum fetii îi plăcea foarte mult noua ocupație și cum muncea cu sîrguință, cei din fabrică i-au spus c-o trimit internă la școală și i-au cerut să-și facă acte pentru București. Cînd a auzit Vasile de acte și de internat,

Reportaj de SORIN PETRESCU

a înțeles: dacă ea pleca, Maria trebuia să stea acasă, iar el să rămîna singur la cîmp. Și a retras-o de la fabrică, aducînd-o înapoi, la bucătăriească.

Spuneam că totuși „încă” acela nu-l degeaba pus acolo. Și nu este. Viața, urmîndu-și cursul, sparge limitele. Valerica a cunoscut un sergent reangajat tocmai din Brăila. Acesta a cerut-o în căsătorie în urmă cu cîteva zile. Vasile Boerescu înțelege că fata nu poate rămîne nemăritată, pe lângă casa lui, o viață întreagă. Va fi nevoit s-o dea. Și probabil că de data aceasta va da-o.

— Cred că om nuntă cînd s-o face mustul, mi-a spus Vasile. În vorbele lui nu era însă bucurie, ci o părere de rău și o recunoaștere tîrzie a faptului că viața nu poate fi ținută în loc.

— Sergentul o s-o ducă pe Valerica la el, la Brăila, i-am spus eu. El nu poate să-și părăsească serviciul și să vină aici. Chiar dacă ai ținut pămîntul pentru fată, să i-l dai de zestre, sergentul n-o să aibă ce face cu el. Cel mult să-l vindă.

Probabil, Vasile se gîndise și la lucrul acesta.

— Barem, se cheamă că n-are pretenție, mi-a răspuns privind în gol.

Răspunsul acesta, dezvoltat pe măsura gîndului din care se ivise, ar suna cam așa: i-am păstrat pămîntul pentru că eu știu din bătrîni că gînerii au pretenție la pămînt. Dacă ginerele asta n-are... Dacă așa-i viața acum...

Privirea aceea în gol spunea multe. Era în ea amărăciunea pe care o provoacă zădărniciia unor fapte. Înțelegea și el parcă mai bine ca todeauna că zadarnic își ținuse pămîntul și nu se înscrisese în colectivă, zadarnic nu-și măritase fata atîta vreme, zadarnic o retrăsese de la fabrică. Concentrată în cîteva cuvinte înțelegerea acestei zădărniciii mi-o arătă puțin mai tîrziu:

— După ce-mi mărit fată, mă scriu și eu la colectivă.

Contradictoriu cu sine însuși, după o vreme reveni însă asupra subiectului.

— M-aș scrie, dacă ar fi mai gospodari. Dar ei, nu vezi dumneata? Au umplut toate cîmpurile cu grîu, porumb și bumbac, și cu asta basta. Păi eu, în locul lor, aș fi băgat pe părțile din luncă o livadă mare cu pomi fructiferi. Aș mai fi pus și vreo 5 hectare cu frași. Din astea ies bani buni și fără bătaie de cap.

Și are dreptate. Trecusem ceva mai înainte pe la gospodăria colectivă și văzusem că n-au dat avansuri în bani decît o dată în 8 luni de zile. Dar dacă aveau frași, și mere, și pere, și prune, și alte fructe n-ar fi putut da mai des avansuri?

Boerescu vede lipsurile gospodăriei colective, dar, obiectiv, îi vede și realizările. El știe că anul acesta nici un om din comună n-are mai multe bucate și mai mulți bani ca membrii colectivei. Știe că aproape toți colectivisti și-au refăcut casele ori și-au făcut case noi. El judecă, socotește, cîntărește.

Hotărîrea lui de a intra în gospodărie nu e definitivă. Limitele lui nu sînt definitiv sfărîmate. Se mai poate întoarce de o sută de ori din poartă și tot de atîtea ori poate reveni. Cu toate acestea, e sigur că, viața urmîndu-și cursul, va sfărîma și ceea ce a mai rămas de sfărîmat din vechile limite. Și nimeni să nu se mire dacă încă în această toamnă, Vasile Boerescu, altminteri om tare cumsecade și primitiv, va ciocni un pahar de vin, ca să-i meargă bine în gospodăria agricolă colectivă „Flamura Roșie” din comuna Șoldanu.

Toamna

Geaba caută-n grădină,
Să zimbească florile.
Le-a-nghetat o brumă fină
Cum sosiră zorile.

În zadar în crîng copacii
Beau din ploaie tonică!
Au îngălbenit săracii
Ca-ntr-o veche cronică!

Toamna a cuprins și-n anul
Asta, iarăși, zărilor,
Tot la fel ca-n Topirceanu,
Pustiind cărările!

Și e tot innegurată,
Și la fel s-apropie.
Doar că-n toate se arată
Plină ca o dropie!

După ce-au muncit pe ari,
Toate, ca albinele,
Sub șopron ca gospodarii
Stau la sînat, combinele.

Sus pe dealuri pe la cramă,
Număr de senzație;
Butii groase prind să geamă
C-au pierdut din grație.

Iar un baci mi-a spus că-n
stine

Oile se „clatină”
Sub feerice zăbune
De argint ori platină!

De ar fi aici cu mine
Meșterul baladelor,
Ar cînta în stihuri pline
Toamna asta-a roadelor.

L-ar cuprinde o tristețe
Iremediabilă,
Pentru giza din „finețe”
Dar, cu reductibilită

Poftă-ar zice-o rapsodie
Cu idile vesele,
Ca să-ți uși, cum tot el scrie,
Toate interesele!

VINTILA ORNARU

ȘOPRONUL VECHI

Vechi șopron ce-abia se ține l...
Din vechimi te are casa.
Ani la rînd au stat sub tine
Plugul cel de lemn și coasa.

Primăveri la rînd, și toamnă,
Ți-a venit în prag stăpînul
Să ia plugul să-și însămne
Hilda arsă și plămîzul.

Primăveri la rînd — bătrîne —
Ți-a venit cu noi strădanii
Să ia sapa să-și lărime
Gîla cîmpului și anii.

Ierni la rînd, visînd belșugul,
Ți-au venit în prag ai casei
Să-și cîrpească jugul, plugul
Și s-ascută buza coasei.

Dar de-o vreme nu mai vine
Nimeni să-și deschidă ușa.
Vechi șopron ce-abia se ține
Cu gîndrîlă ca cenușa l...

Te-a uitat de mult stăpînul
Și stăpîna, și feciorul
Și-au adus pe hat bătrînul
Combina și tractorul.

Putrezești sub ploa. Tic-tacul
Vsemii, numai, te mai ține
Mărturie pentru veacul
Ce se mistale cu tine.

RUSALIN MUREȘANU

JEAN AL. STERJADI — Studiu pentru compoziție „Hamali în port”.

DE TOATE pentru TOTI

Să cunoaștem LEGILE ȚĂRII

In Buletinul Oficial nr. 17 s-a publicat legea prin care se acordă soțiilor militarilor în termen, care nu pot munci din cauza unei invalidități, celor gravide și celor care au copii sub 8 ani, un ajutor de 150 lei lunar pentru femeile din orașe și 100 lei lunar pentru femeile din localitățile rurale. Femeile care sînt invalide și au copii sub 8 ani sau sînt gravide și au copii sub 8 ani, sau sînt invalide și sînt în același timp gravide, primesc cîte 200 lei lunar la orașe și 150 lei lunar în localitățile rurale. Soțiile gravide primesc acest ajutor cu începere din luna a 5-a a sarcinei, iar după ce au născut primesc același ajutor ca și cele care au copii sub 8 ani.

Dacă soția militarului în termen, care are copii sub 8 ani, moare, părinții sau persoanele care îngrijesc copiii rămași, primesc 150 lei lunar la orașe și 100 lei lunar în localitățile rurale. Nu au dreptul la ajutor, femeile care sînt în timpul muncii, cele care primesc ajutor de la Asigurări sociale sau acele femei care au mijloace de trai. Sînt socotite de lege că nu au mijloace de trai, femeile care au un venit lunar mai mic de 150 lei, dacă ele fac parte din gospodăria părinților, dacă fiecare membru al familiei are un venit mai mic de 150 lei. Femeile care sînt membre în gospodăriile agricole colective și nu au un venit mai mare de 150 lei, primesc ajutorul de mai sus.

Plugul, această străvechi unealtă care l-a ajutat pe om să facă pămîntul să rodească, are o istorie care se întinde de-a lungul a mii de ani.

Egiptenii, grecii, chinezii, s-au folosit la începuturile agriculturii de un fel de cirlig, făcut dintr-un corn de cerb sau din craca unui copac. Acest cirlig tras mai întîi de femei, iar mai tîrziu de sclavi, scrijeala pămîntului. Nu-i greu să ne dăm seama ce fel de arătură era aceasta.

Cu timpul omul s-a arătat însă nemulțumit doar cu atît. El a adus o primă îmbunătățire cirligului, adăugînd în partea folosită pentru tracțiune un fel de miner de care să poată fi tras mai ușor. Așa apărură, acum mai bine de 3.000 de ani „cirligul plug”. Acesta a și se adăugă mai apoi un alt miner, pe care se apăsa pentru a brăzda pămîntul mai adînc și pentru a menține direcția plugului.

Ajungînd să folosească animalele ca mijloc de tracțiune, omul acelor timpuri se vede nevoit să-și îmbunătățească atît de prețuita sa unealtă. Descoperind bronzul și pe urmă fierul, a avut posibilitatea să-și

armeze plugul, pentru a-l face mai rezistent și mai greu. Lucrînd din greu, agricultorii acelor timpuri își dau seama curînd că unele lor nu are stabilitate. Mergînd în urma plugului lor, și-au frîmîntat mințile dînd de capăt problemei. Și, după cum spun cercetătorii, romanii au fost aceia care au adăugat plugului talpa.

Povestea PLUGULUI

obținînd prin urmare stabilitatea de care avea atîta nevoie. Au trecut aproape zece secole fără ca oamenii să mai facă vreun pas în domeniul tehnicii uneltei lor de arat. În veacul al XVII-lea, cînd aglomerările de oameni din orașele intens dezvoltate impun cerințe noi și mai mari, cînd terenurile arabile devin mai întinse, plugul care a dăinuit atîtea secole a devenit nesatisfăcător. Atunci, în secolul al XVII-lea, a apărut plugul de Brabant (Belgia), mai ușor și mai practic. În loc de 3-4 perechi de boi, plugul brabantez putea fi tras de 2 cai buni.

Plugurile care au apărut mai tîrziu și care sînt folosite și în zilele noastre, nu sînt decît rodul perfecționărilor acumulate de-a lungul timpului.

Vine timpul cînd plugul cu un singur brăzdar nu mai poate acoperi nevoile tehnice ale arăturilor pe mari întinderi. Atunci este născocit de către construc-

torul Bugger, plugul cu mai multe brăzdare. La acest plug este nevoie însă și de alte mijloace de tracțiune. În anul 1856 Flower folosește pentru prima dată la arat o mașină cu aburi. Acestei mașini i-a urmat mai tîrziu tractorul, care trage plugul cu mai multe brăzdare. Recent, savantul colhoznic Malțev a conceput un plug care

nu mai întoarce brazda, ci tîind pămîntul în adîncime, nu face decît să-l afineze. În felul acesta apa și aerul pătrund mai adînc și mai ușor în pămînt. Experiențele au dovedit că noul plug este deosebit de folositor și corespunzător unor reguli agrotehnice avansate.

ȘTIATI CĂ

...cel mai mic animal mamifer de pe pămînt este un fel de șoricel care are o lungime de 3,5-4 cm, adică unu gîndac mijlociu? ...animalul mamifer cel mai mare este balena, a cărei greutate atinge 150.000 kilograme? ...durata zilei, pe planeta Uranus este de 10 ore și 49 minute, iar Neptun înconjoară soarele în 164 ani și că anul pe această planetă durează 96.000 de zile? ...într-un zbor, albina aduce în stup o încărcătură de 30-35 miligrame nectar, ceea ce reprezintă o treime din greutatea corpului ei?

Cum va fi vremea?

Primile zile de toamnă și-au făcut prematură apariție pe meleagurile țării noastre.

Cititorii noștri sînt desigur curioși să afle cum va fi vremea în săptămînile următoare. Pentru a le satisface curiozitatea, un redactor al revistei noastre s-a adresat zilele trecute tovarășului Constantin Ranga, șeful secției Sinoptice din cadrul Institutului Meteorologic Central. Publicăm mai jos răspunsurile primite.

— Cum va fi vremea? Iată o întrebare — ne-a răspuns tovarășul Ranga, — la care putem

răspunde consultînd ultimele cercetări științifice efectuate în cadrul institutului nostru. Luna octombrie se va caracteriza printr-un timp mai rece și mai ploios decît cel obișnuit.

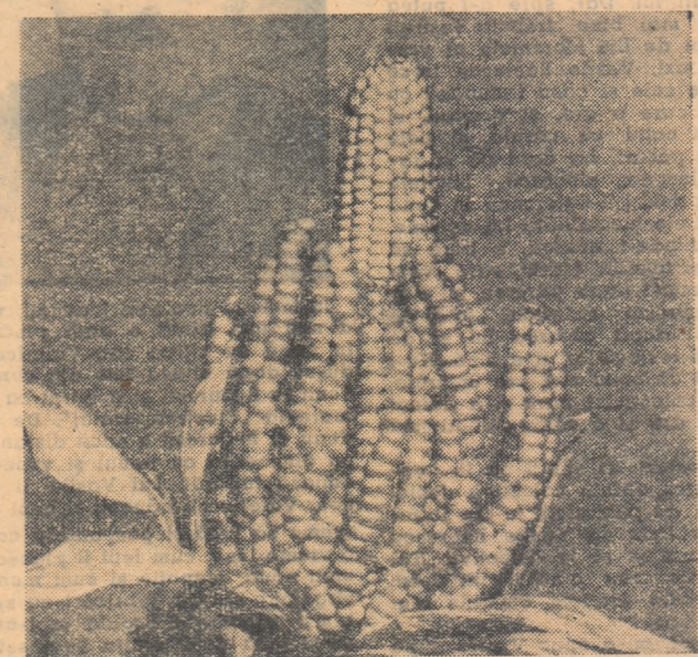
În general, vremea va fi relativ călduroasă, în prima decadă, și rece în a doua și a treia, cînd temperaturile minime vor coborî sub 0 grade atîngînd local și minus 8 grade. De pildă, între 7 și 12 octombrie vremea va fi călduroasă, cu cer variabil, exceptînd sfîrșitul intervalului cînd cerul va fi noros și vor cădea ploi în cea mai mare parte a țării. Vîntul în intensificare va bate dinspre nord-est. Temperatura va fi în scădere apreciazabilă.

— Vom avea zăpadă în această lună?

— S-ar părea că da. Cel puțin așa ne arată... documentele. Să vă dau cîteva exemple: între 13 și 22 octombrie vremea va fi umedă și închisă, cu ploi abundente în toată țara. La începutul și sfîrșitul intervalului se prevede ninsoare în regiunea de munte, local și în regiunea de șes. De asemenea, între 23 și 27 octombrie vremea va fi friguroasă, cu cerul mai mult noros și cu precipitații locale sub formă de lapoviță, iar în munți ninsoare. Spre sfîrșitul lunii vremea va fi în curs de încălzire ușoară cu cer schimbător și cu ploi în ultimele două zile.

Bineînțeles — ne-a spus tovarășul Constantin Ranga — acestea sînt doar previziuni pe care desfășurarea vremii le va confirma sau nu.

De vorbă cu tov.
CONSTANTIN RANGA,
de la Institutul
Meteorologic Central

Un știulete ciudat? Desigur că veți fi găsit și dvs. prin lanul de porumb cîte un știulete cu 1-2 ramificații, dar nici decum ca acel din fotografie. Pe directorul sovhozului „Lenin” din regiunea Harkov însă, atunci cînd a găsit un știulete cu 2 ramificații l-a dus gîndul să selecționeze boabele acestora ca să mărească în felul acesta numărul ramificațiilor. Astfel a obținut știuleți cu cîte 18-20 de ramificații.

Sfatul medicului

„Răceala” la copii

Odată cu venirea vremii reci începe să se întilnească, mai ales la copii, așa-zisa „răceală”. Prin această denumire se înțeleg de fapt mai multe feluri de boli ale nasului, gîtului și plămînilor, de la guturai obișnuit și pînă la aprinderea de plămîni (bronchopneumonia). Este bine ca părinții să cunoască aceste boli pentru a-și putea feri copiii de ele.

În primul rînd trebuie să știm că aceste boli nu iau naștere din „răceală” cum se crede de obicei, ci sînt urmarea unor infecții provocate de diferiți microbi dintre care cel mai des întilnit este microbul gripei. Atunci cînd acești microbi întilnesc un copil necălit — adică neîntins la aer și la soare, greșit hrănit sau îngrijit, ei găsesc un loc prielnic de întîmplare în căile respiratorii, dînd astfel naștere îmbolnăvirii.

De unde la copiii acești microbi? De cele mai multe ori de la alți bolnavi din apropiere care împrăștiie în jurul lor milioane de microbi prin tuse, strănut sau chiar cînd vorbesc. Boala începe cu fierbințeli, strănut și infundarea nasului.

Copilul începe să tușească, răsuflă mai greu, își pierde pofta de mîncare; copiii la sîn sug greu fiindcă nasul este astupat, iar somnul este tot mai neliniștit. Dacă copilul este voinic, dacă boala a fost luată din pripă și îngrijirile au fost bune, ea se vindecă ușor. Dimpotrivă, la un copil slab ea se prelungește și mai ales atunci cînd nu sînt respectate sfaturile medicului pot apare complicații, ca otita, bronșita și bronchopneumonia.

Semnele care ne arată începutul bronchopneumoniei sînt: urcarea temperaturii copilului, răsuflarea foarte deasă și grea și un fel de geamăt care se aude atunci cînd copilul scoate aerul din plămîni. Tusea este deasă, seacă, scurtă și obositoare. Bronchopneumonia este o boală foarte gravă. De aceea, trebuie să chemăm medicul la primele semne de îmbolnăvire.

În caz de bronchopneumonie trebuie să luăm următoarele măsuri:

Odaia în care stă copilul bolnav va fi bine și des aerisită, iar dacă vremea o îngăduie, ferestrele pot sta deschise tot timpul. Vom avea grijă ca pielea, nasul, ochii și urechile copilului să fie curate și vom ține copilul ridicat pe pernă cît mai mult timp. Hrana va fi mai ușoară, nu vom sili copilul să mănînce și-l vom da în schimb să bea apă fiartă și răcită sau ceai, atît cît dorește. Cel mai bun lucru însă este să preîntîmpinăm cauzele îmbolnăvirilor. Pentru aceasta copilul nu trebuie cocoloșit, copilul trebuie ștețit prin baie sau spălare zilnică, prin scoaterea afară la aer curat, prin aerisirea încăperii în care trăiește.

Trebuie să ne reamintim tot timpul că aceste boli sînt date de microbi și sînt deci boli molipsitoare pe care copilul mic le ia de la cei mai mari. Să ferim deci copilul de molipsire, căci guturaiul părintelui poate da adesea aprindere de plămîni la copilul său.

Cuvinte încrucișate

Orizontal: 1. În vreme de secetă trebuie făcute mai la suprafață — La noi în țară, cel de toamnă dă o recoltă mai mare. 2. Trebuie predate îndată după recoltare — Șase roman. 3. Pană de despicat lemne — Conjunție — Animal... încăpățînat. 4. Nună — Trebuie recoltați odată cu știuleții. 5. „Creioane”... albe — Pronume. 6. Tîrm — Gol. 7. Se folosește atunci cînd semănăm imediat după arat — Mușește vaca. 8. Locul lui, nu e în ripă, ci sub brazdă — Tăiat. 9. Rațe — Lîmpede — Nota redacției. 10. Din ea se fac diverse țesături — Așa trebuie păstrat finul uscat. 11. Ușurează munca omului — Ogorit.

Vertical: 1. Așa trebuie făcute arăturile pentru însămintările de primăvară — Se însă-

MUNCI LA ȚI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

minșează și toamna și primăvara. 2. Duc — Păpuși... galbene. 3. Căutați-l în carul cu fin... — Sînt la fel ca tine — Pronume. 4. Furaj fără mișal — Exercițiul cîntărețului. 5. Cînd se leagănă — Small. 6. Notă

muzicală — Articol — Bolduri. 7. A munci împreună. 8. Vite cornute — Unealtă mult folosită toamna. 9. Cirlane — Pomadă. 10. A semăna. 11. A grăbi muncile agricole de toamnă — Hrana vitelor ce se asigură din toamnă.

Dezlegarea jocului din numărul trecut

Orizontal: 1. Așeza — Cămară. 2. Ici — R — Ocupat. 3. Uh — M — Vrut — Ra. 4. Risipit — Ac — S. 5. Emisar — Stepă. 6. Ab — Cramă — Alt. 7. Ață — Ni — Osie. 8. M — Iși — Nepot. 9. Urni — Central. 10. Zău — Uo — E — N — E. 11. E — Ținti — Ripă. 12. Uniți — Plecat.

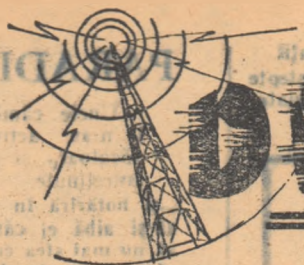
Vertical: 1. Aiurea — Muzeu. 2. Schimba — Ra — N. 3. Ei — Și — Ținuți. 4. Z — Mișcări — It. 5. Ar — Par — I — Uni. 6. Viran — Cot. 7. Cort — Mine — Ip. 8. Acu — Sa — Ene — L. 9. Mutat — Opt — Re. 10. Ap — Ceasornic. 11. Rar — Plită — Pa. 12. Atașate — Leat

Combina de însilozare

In Republica Cehoslovacă s-a realizat o combina de însilozare care cosește și toacă furajele, atît cele cu pai mic și cele cu pai înalt. Totodată combina încarcă palele tocate în autocamioanele care circulă alături de ea. Combina de însilozare este prevăzută și cu o instalație care strînge și toacă furajele sau final răsas în urma ei. Producția pe oră a acestei combine este de 0,5 ha la furajele cu pai mare (porumb, floarea-soarelui) și de 1 ha la furajele cu pai mic. Într-o oră combina prelucrează și însilozază 18-20 tone de nutreț verde și este deservită de doi tractoriști și un ajutor.

Aparat pentru controlarea ouălor

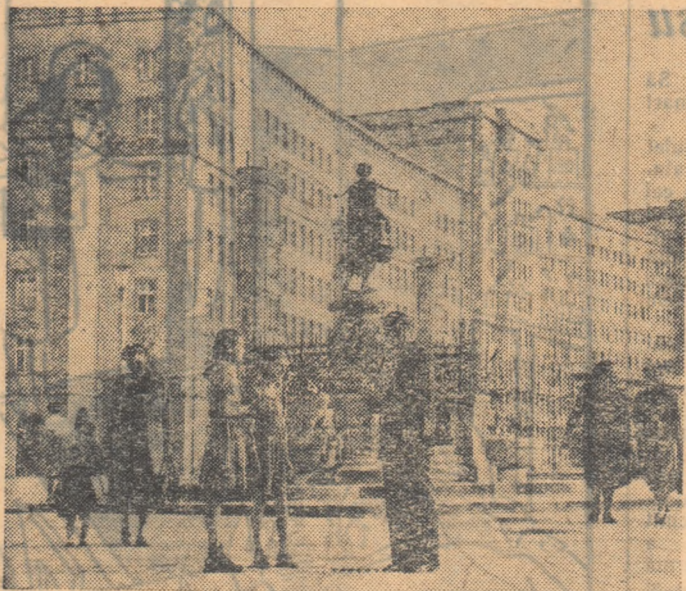
Un colectiv de tehnicieni din cadrul Uniunii Industrii de ouă și păsări din Poznan (R P Polonă) a construit un aparat foarte interesant pentru controlarea ouălor. Aparatul este complet automatizat și controlează ouăle în ceea ce privește mărimea și prospețimea lor.

DIN TOATĂ LUMEA

La 7 octombrie se implinesc șapte ani de la proclamarea Republicii Democrate Germane. 7 octombrie 1949 s-a înscris ca un eveniment mare în istoria poporului german. Această dată marchează fătura primului stat democratic și iubitor de pace german.

Bucurindu-se de un mare prestigiu internațional, R.D. Germană este reazimul de nădejde al forțelor patriotice ale întregului popor german în lupta lor pentru unitate, pace și socialism.

PRIN LEIPZIG

vedeam acum aci în Leipzig pe meleagurile unde marele poet sorbise învățătură.

Pașii m-au purtat altă dată spre Makestrasse, unde prietenul lui Goethe, Schiller, în anul 1785 a închinat versuri bucuriei de a trăi, în a sa „Oă a bucuriei”

Pot oare uita seara aceea, cind am urcat cu cițiva entu-

figurile lui Wilhelm și Karl Liebnicht.

Tinărul Schmidt Werner, constructor de mașini, care mă însoțea și care-mi vorbise atît de mult de noile realizări ale uzinei unde lucra, de astă-dată îmi arăta spre un loc al orașului, unde Lenin scosese la începutul secolului, primele patru numere din „Iskra”. Cît de greu fusese de realizat acest lucru. Litere cu caractere rusești se găseau doar la Institutul bibliografic. „Iar tipograful, știți cine a fost?” — mă întrebă călăuză mea, care în orele libere practică și gimnastica. Surprinsesem de-acum mindrie în întrebarea sa „Un gimnast, Herman Rauh. Din mica sa tipografie, „Iskra” leninistă lua drumul Rusiei țariste, să ajungă în mîinile revoluționarilor, ale muncitorilor ruși.”

În seara aceea, aveam să părăsesc orașul. Pe străzi înfilneam, la tot pasul, oaspeții veniți ca și mine la Leipzig. Îi înfilneam pe tinerii din Düsseldorf, Nürnberg, München, pe fețele din Hamburg, pe cei care veniseră în ciuda ordinelor guvernantilor de la Bonn, să-și arate voința de pace, prietenie și unitate a întregii Germanii. Peste 32.000 de tineri din Germania occidentală, se găseau la Leipzig și acum mergeau braț la braț cu tinerii din Leipzig, din Republica Democrată Germană, manifestîndu-și voința lor de luptă împotriva militarismului.

Cu unii dintre tineri poate urcasem emoționat treptele muzeului închinat lui Gheorghii Dimitrov, trecusem prin sălile unde este prezentă nu numai personalitatea marelui luptător bulgar, ci se găsesc și pagini din istoria frămîntată, străbătută de bucurii și tristeți, de lacrimi și singe, istoria luptelor clasei muncitoare germane. Cu acești tineri rămăsesem minute în șir în sala tribunalului și ascultaserăm înfiorați banda de magnetofon vocea lui Dimitrov răspunzătoare sale zăbroitoare, schimbările de cuvinte cu Goering. Citisem istoria luptelor duse de comuniștii germani, de patrioți, în noaptea grea a fascismului și îmi dădusem seama că un asemenea partid nu poate fi niciodată învins.

Ajunsesem la periferia orașului. Focurile de artificii brăzdau cerul. Cu litere luminoase se înscrisese pe bolta punctată de stele, cuvîntul „Frieden” — Pace. Pe calea ferată se înșira un tren lung. Șoferul zărise înscrisă pe vagoane „Tîrgul din Leipzig”

În suflet aveam regretul că părăsesc atît de repede Leipzig, dar și bucuria celor trăite în scurtul răgaz. Leipzigul rămăsesse în urmă. În față, asemenea unei panglici uriașe, albe, străbătută din cind în cind de arcurile unor poduri de piatră și fier, se deschidea largă autostrada spre Berlin.

Note de drum din R. D. Germană de Bucur Brănișteanu

ziști cele 500 de trepte ale monumentului închinat bătăliei popoarelor de la Leipzig, pentru a ajunge pe platforma înălțată la peste 100 metri deasupra pămîntului? De acolo am aruncat o privire spre locurile unde în 1813, Napoleon gustase din cupa amară a înfrîngerii, primind riposta armatelor aliate ale popoarelor care nu vroiau sub nici un chip să se lase subjugate. De acolo, de sus se deschidea vastă întreaga panoramă a orașului, cu străzile largi moderne, cu blocuri ale veacului nostru și cu case din evul mediu, cu tîrgul unde negustorii Europei își dădeau întîlnire, cu tot acest amestec de vechi și nou, care dă un farmec deosebit Leipzigului.

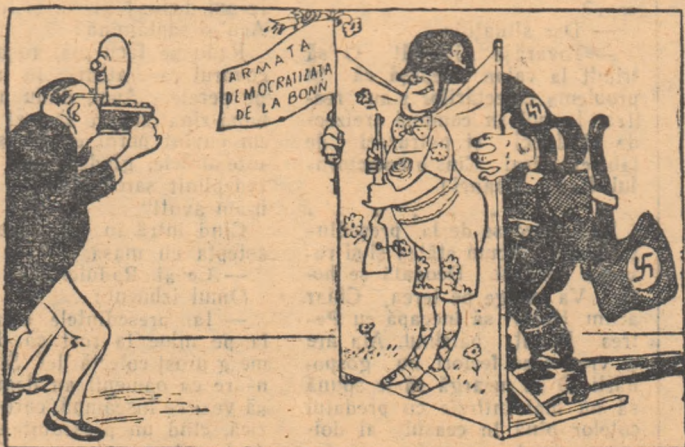
Îmi apărea Leipzigul poezilor, al lui Goethe, Schiller și Lessing, al marelui Johann Sebastian Bach. Îmi apărea și Leipzigul tradițiilor revoluționare, Leipzigul lui August Bebel, primele lupte ale clasei muncitoare, primul ziar al muncitorilor din Leipzig. Îmi apărea

In patru rînduri...

Foștii „SS”-iști din armata lui Hitler se ascund acum sub uniformele noi armate militariste din Germania apuseană.

Despre ei, poporul Zice cam așa: — Lupu-și schimbă părul, Dar năravul, ba!

In spatele decorului „democratic” din Germania apuseană

S.S.-istul: — Puteți fotografia. Am de mult o figură zimbătoare. (Desen de BORIS EFIMOV apărut în revista „Timpuri Noi”)

Problema Suezului în fața Consiliului de Securitate

Problema Canalului de Suez a apărut în fața Consiliului de Securitate al O.N.U. Pe ordinea de zi se află acum în discuție atît cererea egipteană cît și cea anglo-franceză. La 5 octombrie Consiliul de Securitate va trece la examinarea fondului problemei.

Problema Canalului de Suez a intrat în această nouă fază, în pofida dorinței guvernelor apusene, îndeosebi a celor englez și francez. Cererea unanimă a opiniei publice mondiale de a se urma calea tratativelor în rezolvarea problemei Suezului n-a putut fi nesocotită multă vreme de guvernele englez și francez. Dar, pornind împotriva voinței lor, pe o asemenea cale, guvernele amintite nu au renunțat la politica lor de șantaj și amenințări împotriva Egiptului. În fața Consiliului de Securitate guvernele englez și francez, sprijinite bineînțeles de cel american, vor încerca din nou să-și înfăptuiască planul lor de a smulge Canalul de Suez, Egiptului.

În timp ce aduc problema Suezului în fața O.N.U. guvernele Angliei și Franței continuă să întărească pregătirile militare și să facă declarații dușmănoase Egiptului. La Londra are loc în aceste zile o nouă întrunire menită, chipurile, să pună totuși pe picioare așa zisa „asociație a țărilor ce folosesc Canalul de Suez”. Dar această întreagă campanie este un adevărat lumerang pentru guvernele apusene. Loviturile, în loc să izbească în Egipt, se întorc tot împotriva celor care le pun la cale.

Actul naționalizării, ca de altfel întreaga poziție adoptată de Egipt, în chestiunea Suezului, se bucură de un sprijin tot mai mare din partea popoarelor. Țările arabe consideră cauza Egiptului ca propria lor cauză. U.R.S.S., toate țările socialiste și multe alte țări ale lumii, printre care India, Indonezia, sprijină lupta dreaptă a poporului egiptean pentru apărarea libertății sale naționale împotriva oricărui amestec străin. Propunerea Egiptului în legătură cu convocarea unei conferințe a Suezului în vederea revizuirii Convenției din 1888 cu privire la circulația liberă pe Canal se bucură de pe-acum de sprijinul a 25 de țări.

Între-adevăr, numai pe calea tratativelor pașnice, fără orice amenințare și nesocotire a drepturilor Egiptului, problema Suezului își va putea găsi reglementarea cuvenită. O asemenea rezolvare așteaptă popoarele din partea Consiliului de Securitate.

Zece ani de la procesul de la Nürenberg

S-au împlinit, la 30 septembrie, zece ani de cind Tribunalul militar internațional de la Nürenberg a dat sentința prin care nazismul trebuia distrus, iar căpeteniile hitleriste spinzurate. De fapt, citeva dintre aceste căpetenii s-au și legănat cu lațul de git. Alții, ca Hitler și Goebbels, au preferat, pieirii în streang, moartea cu șoricioaică.

Cei mai mulți însă, făcuți scăpați prin ordin venit de departe de peste Oceanul Atlantic, sînt și astăzi conducători în Germania apuseană, parte ca înalți dregători, parte în comandamentul proaspătului

Wehrmacht, și așa mai departe. Lista acestor naziști boțeați „democrați” se completează cu naziștii fără mască ce mișunau liberi în întreaga Republică Federală Germană. Sub aripa protectoare a cercurilor imperialiste americane, prin dărnicia lor în îndemnuri și dolari, se creează cele mai prielnice condiții pentru regruparea forțelor naziste, militariste și revanșarde.

Popoarele nu au uitat însă. Ele luptă împotriva mirșavului plan de provocare a unui nou război, în care noului Wehrmacht i s-a rezervat un rol principal.

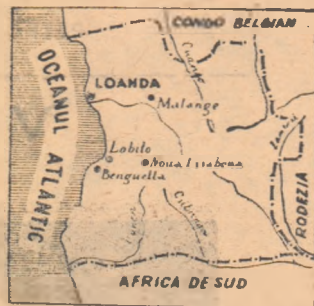
ANGOLA

Pe țărmul oceanului Atlantic, în sud-vestul continentului Africa, se întinde Angola. Suprafața acestei țări este de 1.241.107 kilometri pătrați, adică mai mare decît Portugalia, Spania, Franța, Belgia, Luxemburgul și Olanda, luate la un loc. De patru sute de ani, Angola se află sub stăpînire colonială portugheză.

Cu sute și sute de ani în urmă, populația băstinașă, alcătuită din negri din grupa Bantou, își avea guvernul ei. Șeful aceluia guvern se numea Mwani-Congo. Dar, de cind în estuarul fluviului Zaire, denumit ulterior Cuanza, a descins prin anul 1475 portughezul Diego Cao, de atunci asupra poporului negru din Angola s-au abătut suferințe după suferințe. O sută de ani mai tîrziu, la 1575, stăpîni pe întreaga Angola, portughezii fixeară capitala țării la Loanda.

Pe vremea aceea, portughezii ocupau și o altă țară mare din America de Sud, cu întins pămînt roditor, Brazilia. Cum pe vastele plantații de cafea din Brazilia se cerea mina de lucru, colonialiștii portughezi trimiteau acolo cu forța negri din Angola. Astfel, ia naștere sălbaticul comerț de sclavi.

În această țară cu bogății nemăsurate, bintuie lepra, malaria și alte boli dintre cele mai grele. În toată țara nu sînt decît 160 de medici, adică în medie, un medic la 25.900 de locuitori. Colonialiștii portughezi nu s-au pre-

ocupat nici de ridicarea culturală a locuitorilor. La 4.270.000 de negri și 70.000 de albi nu sînt decît 222 de școli frecventate de 17.400 de elevi.

Bogățiile Angolei — în special uraniul — care se află în cantități mari, i-au ademenit în ultima vreme pe imperialiștii din S.U.A. În urmă cu citeva luni George Allan, subsecretar de stat al S.U.A., a întreprins un turneu în țările din centrul și sudul Africii.

Turneul subsecretarului de stat american e departe de a fi fost o călătorie de plăcere. Cu atît mai mult nu poate fi vorba de un gest al simpatiei pe care bogătașii americani ar purta-o populației negre. Sub masca fătarnică a „grijii” față de nevoile populației negre, S.U.A. urmăresc să acapareze Angola. Dar rînduilele colonialiste au adus atîtea suferințe poporului de aici încît ele sînt respinse ca ceva odios, sub orice formă s-ar ascunde.

N. TISESCU

Scrisorile lui Ilie Poznașu

Nici în ruptul capului n-am să pricep cum pot fi unii oameni atât de răbdători, încât vreme de aproape patru ani să nu miște un deget, să-și ardă un bobirnaș șmecherului care l-a înșelat și le-a „păpat” autoimpunerea.

Iacă așa m-am minunat și m-am crucit când am făcut popas de-o zi în comuna Vulpeni, raionul Balș.

Cel dintâi lucru care mi-a să-

rit în ochi, au fost niște gropi de toată frumusețea.

— Dar astea ce-or mai fi, oameni buni? am întrebat pe unul și pe altul, nedumerit.

— Ce să fie? Căminul cultural.

— Nu-ți bate joc de mine bădăie, m-am burzuluiit la cel de mă informase. Mă țin și eu de

soții, dar nici ca dumneata. Să nu vinzi castraveți la grădinar! Omul îndată s-a mîhnit.

— Iacă așa, nene Poznașule! Cum nu ne crezi dumneata, așa nu ne crede nimeni din cei mari de pe la raion. Pe locul ăsta trebuia să fie căminul cultural. Ne-am strîns noi toți din comună, ne-am sfătuit și ne-am zis să punem umărul să facem cămin cum au și alte sate.

Noi, vulpenii, sintem oameni hotărîți. Numai că printre noi s-a găsit unul șiret ca o vultur, fostul președinte al sfatului, Gorică Crețană, al de-î spunem Călin, care așa ne-a dus cu vorba și cu zahărelu, de-am rămas cum ne vezi: autoimpunerea am plătit-o. Gorică a tocmil meșteri, s-au făcut șanțuri, a adus și ceva cărămidă, pe urmă a lăsat hărnicia de o parte și s-a apucat de altele. Ia să vezi numai cu ce și-a împrejmuit proprietatea lui din Călinești!

Pînă la Călinești nu-i drum lung și pe seară iată-mă-s acasă la Gorică. Ce să spun, casa lui Gorică era împrejmuită cu un gard de piatră, așa cum doar pe la oraș mai vezi. Și pentru că Gorică era plecat, am trimis și eu vorbă la Vulpeni, să vină în Călinești tot omul, mic și mare, să vadă un

Om cu judecată!

— Las-că n-a știut nici tata-mare

Ce e aia o semănătoare și-a trăit pînă la 80 de ani. Mie-mi spui ce-nseamnă-a fi țăran?

Păi nu-i mai frumos pe cîmp afară

Să pășești cu traista subsuoară?...

Și-a ieșit la cîmp, la semănat. Vîntul, ca un armăsar turbat, îi smulgea și traista de la spate,

Dar mi-te semînțele-aruncate!... Și cădeau semînțele, pe rînd. Una în pămînt și zece-n vînt. Vîntul le ducea pe alte-ogoare.

Unde așteptau nerăbdătoare Ciorile, flămînde, croncînînd. Omul nostru, către ciori privînd. Zise plin de-o rară-nțelepciune:

— Nu fiți, bre, așa de căpcăune. Să mincați tot cîmpul dintr-o dată.

Fără nici un pic de judecată. Dar vă-ntreb acuma, bunăoară: V-ați gîndit ce veți minca la vară?

El, vedeți!? Ce căpățînă de cioară!...
PETRE POPA

teatru mai ceva decît cel la care se gîndeau atunci cînd hotărîseră să-și facă în comună lor cămin cultural.

...Premiera acestui spectacol neobișnuit o vor anunța tovarășii de la secția culturală a raionului Balș, cînd s-or osteni să vină în Călinești cu toți vulpenii după cineșii, să-l întreb pe Gorică, ce a făcut cu banii incasați din autoimpunere. În ziua aceea vă rog să-mi spuneți și mie pe unde a scos cămașa și banii Gorică.

S-auzim de bine!

ILIE POZNAȘU

La unele dispensare, medicii dau consultații „pe sprinceană”, lăsînd pe pacienți să aștepte ore întregi și consultații persoanele recomandate de prietenii lor.

SORA: — V-a sosit o recomandată! MEDICUL: — Să între!

(Desen de GH. BADEA)

PARADISUL

Unele cămine culturale n-au activitate satisfăcătoare și sînt prost întreținute.

...și hotărîră în sobor să-și aibă ei căsuța lor, să nu mai stea cu frica-n sin că vine omul cel hapsin și strică pinza care-o țes. Și-așa, păianjenii-au purces care-ncotro, și-au colindat întregul sat în lung și-n lat iar pîn-la urmă au găsit căsuță-așa cum și-au dorit: Avea la ușă lacăt pus iar prin acoperiș, de sus, ploua pe mese și pe jos, în praful de un deget gros. Gîndacii își făceau de cap, iar cărțile dintr-un dulap erau citite rînd pe rînd de-un șoricel mereu flămînd.

Aici păianjenii și-au zis că pentru ei e paradis. Dar grîljiuli, ca nu cumva să intre-n casă careva și să le strice tihna lor, s-au apucat cu mare zor să fească-o pinză deasă, ca s-astupe firma ce-arăta c-aici în sat, acest local e chiar căminul cultural.

FLORIN IORDACHESCU

Epigramă

În comuna Goicea, raionul Segarcea, țărani muncitori și-au unit cele trei întovărășiri agricole într-o singură g.a.c.

E-un adevăr ce-l știe fiecare
Că, decît UNU, TREI e mult
mai mare,
Da-n cazul ăsta, iată, dragii mei,
Că UNU e mai mare decît
TREI.

COLECTORUL COMUNAL

Colectorul comunal Radu Aioanei s-a întors de la sfatul popular, posomorît. L-a chemat președintele azi dimineață.

— Ce mai nou, tovarășe Aioanei?

Radu a arătat mîndru degetele pline de cerneală:

— Iacă, tovarășe președinte, asta-i nou: lucrez de nu mai știu unde mi-e capul!

— Ei, ce să-i faci, a făcut președintele, așa-i acum în perioadă colectărilor! E mult de lucru! Dar, fiindcă veni vorba: cum stăm cu colectările? Că doar asta ți-i munca, nu?

— Muncesc tovarășe, făcu Radu, de-mi ies ochii! Uite, de două zile și două nopți lucrez la niște pirdalnice de statistici, și nu le mai termin!

— Da, făcu președintele. Dar cu colectările cum stăm?

Radu continuă, ca și cum n-ar fi auzit întrebarea președintelui.

— Ale naibii statistici, tovarășe președinte! Treabă migăloasă, nu glumă!

— Da... migăloasă răspunse președintele. Dar cu colectările cum stăm?

Radu însă o ținea pe-a lui.

— Și am și o mulțime de si-

— Plec! Am treabă! îi spuse el femeii lui, Tina. Și plecă.

Moș Petrea Răduț l-a primit cu binețe.

— Cu ce vînt, colectorule? — Uite ce-i, moș Petrea, începu el, cu cotele astea. Trebuie depuse la vreme...

— Păi da, făcu moșul.

— Trebuie depuse la timp, înțări Radu, cotele de cerneală, de lapte...

— Așa-i! făcu moșul.

— Ei, încheie Radu, cînd le depuneți moș Petrea?

— Păi... la anul, măi Radule!

Radu Aioanei, făcu ochii mari și citeva clipe nu fu în stare să rostască nici o vorbă. Într-un tîrziu izbucni:

— ...Păi de ce moș Petrea? îți bați joc de mine? Cum la anul? Da' ce, anul ăsta vrei să depun eu pentru dumneata și feciorii dumitale?

Moșul trase adînc din pipă.

— Nu, Radule! Nu depui tu!

VORBE ȘI FAPTE...

...sau cum înțelege inginerul agronom Ionescu Nicolae, din secția agricolă a sfatului popular raional Timișoara să imbine în munca sa, teoria cu practica.

— Ce faci, tovarășe inginer? — Mă documentez pentru conferința viitoare.

tuați de întocmit! Aoleu, tovarășe președinte, că încurcate-s situațiile astea!

Dar președintele ajunsese la culmile răbdării:

— Ascultă tovarășe Aioanei! Treaba cea mai importantă acum sînt colectările, pricepi? D-aia te rog să-mi spui! Cum stăm? Concret! De pe teren! Ai fost pe la oameni? Ai vorbit?

— Păi statisticile... încercă Radu.

— Colectările, tovarășe, pricepi?

— Dar situațiile...

— Tovarășe Aioanei! O să trimiț la raion depeșă că în problema colectărilor s-au realizat la noi în comună treizeci de statistici și patruzeci de tabele! Ural Cîste colectorului Radu Aioanei!

Radu plecase de la președinte, amețit. Acum stătea și-și rumega necazul. Deodată se hotărî. Va merge pe teren. Chiar acum. Hotărî să înceapă cu Petrea Răduț, bătrînul. Ala are și vreo șase feciori, cu gospodăria. O să meargă să le spună să nu mai întîrzie cu predatul cotelor pînă în ceasul al doisprezecelea!

Și Radu Aioanei se ridică:

— Ia, președintele ăsta! Mă ia pe mine la rost că de ce me-g prost colectările! Și habar n-are că oamenii au depus! Ca să vezi ce înseamnă, care-va-să-zică, cînd un președinte e rupt de teren!

SADI RUDEANU